

KAJ SE DOGAJA V DANAŠNJEM SVETU?

Stara sem 14 let. Še malo, pa odidem v srednjo šolo, kar že nestrpno pričakujem, saj potrebujem že nekaj novega. Nove ljudi, novo okolje. Vedno sem želela živeti v mestu, saj bi lahko tam imela v okolici prijatelje in več možnosti kakovostnega preživljanja prostega časa. Tukaj, na vasi, ne morem ničesar delati, samo kopati zemljo, delati na vrtu. Starši so mi vedno govorili, da je tukaj najboljše živeti, saj je zrak čist in veliko dvorišče, kjer lahko tekamo in se igramo. Zdaj, ko sva s sestro že starejši, pa se vsi skupaj jezimo zaradi traktorjev, ki se vozijo mimo in zato ničesar ne slišimo, ko gledamo filme. Skupaj se živciramo še zaradi naših dragih sosedov, ki nam zlivajo gnojšnico pred našo hišo in zato posledično ne moremo odpirati oken. Toliko o svežem in čistem zraku na podeželju. Tretja stvar pa je, da nimam prijateljev tukaj. Jaz ne morem iti ven s prijatelji na sladoled, ne morem v gledališče. Mi se moramo v okviru družine dogovoriti en mesec vnaprej, da gremo skupaj v kino. Potem rabimo še nekoga, šoferja, ki bo nas bo pripravljen peljati v Mursko Soboto. Zato bi jaz raje živela v mestu. Tam je vse v blizu. Nisem takšna oseba, ki ima tako rada naravo, da bi cele dne bila zunaj. Raje se ukvarjam z ljudmi. Rada poslušam pred spanjem različne zvoke, klepet in smeh mimoidočih. Rada slišim zvok avtov in rada vidim, da je tukaj ogromno ljudi, ki so kot jaz. Ampak oni živijo svoje življenje. Jaz nimam rada velike tišine. Dosti boljše se počutim, ko slišim ljudi, ko slišim hrup mesta. Takrat tudi boljše delam, spim, boljše se znam osredotočiti.

Zdaj, v času korone, pa je to vse še slabše. Vedno nam pravijo, da je demokracija. Da se lahko odločimo sami o tem, kakšen poklic bomo imeli, s kom hočemo skleniti prijateljstvo. Ampak kaj se dogaja zdaj??? To je že totalna diskriminacija. Kako si to mislijo, da ne smemo iti ven iz občine. Vsi, ki sedijo tam gori, tisti, ki odločajo o ukrepih, živijo tudi v mestih. Mislim, da niti eden izmed njih nikoli še ni živel na vasi. In niti ne pomislijo kako je nam, ki nimamo nobene trgovine v krogu 20-ih kilometrov. Potem pa je še druga stvar, da ne moremo videti naših sorodnikov, saj živijo na Madžarskem. Ne bi bilo problema, ker Madžari nas pustijo preko meje, samo Slovenci ne. Oni bi vedno vsakemu dali kazen. Mislim, da to več res ni normalno, da ne smemo v trgovino, če pa gremo in nimamo papirja s sabo, moremo plačati 400 evrov. In to je minimum. Enkrat so dali kazni enemu dedku, ker je odšel na sprehod. To ni normalno. Pa kazen zato, ker je nekdo hotel pojesti zajtrk v parku in si je odstranil masko? Pa oprostite, ampak kako bi lahko pojedel sendvič, preko maske ali kaj?

Mislím, da res ni fair, da tisti, ki živijo v mestu, lahko gredo sedaj v trgovine in se lahko malo sprehajajo tudi po mestu, saj je recimo občina Maribor »malce« večja kot občina Hodoš. Oni lahko gredo planinariti, na »sprehod« po gorovju, če hočejo, mi pa sedimo tukaj v hiši že štiri mesce in čakamo na to, da slovenska vlada spet vse zapre. In potem vsi pravijo, da se najstniki morajo več družiti, saj je to pomembno za naše duševno zdravje. Res??? In kaj zdaj? Hmm? Koliko otrok je, ki imajo družinske probleme in se ne počutijo dobro doma. V šoli vsaj pozabijo na stiske. Zdaj pa jih je Slovenija zaprla v svoj pekel. Bravo!!!

Že pred to korono so se najstniki na veliko začeli drogirati in piti alkohol. Zakaj? Še vedno ne razumem. Jooooj, in ko pravijo, da se drogirajo zato, ker hočejo pozabiti neke stvari. Pa kaj hočeš pozabiti, poštevanko ali kaj? To mi gre tako na živce, da ko imajo najstniki probleme, in namesto, da bi te probleme rešili, začnejo jokati in pričakujejo, da naj ostali rešijo njihove probleme. Potem pa kadar hoče nekdo pomagati, potem to ni dobro. In vedno pravijo, da jih ne razumemo, da imajo oni velike probleme in da ne vedo, kako bodo vse skupaj preživeli.

Jaz res še vedno ne razumem. Pa skup se poberi! V življenju nič ne boš dosegel, če boš vedno tako šibak! Če imaš en cilj, katerega hočeš doseči, potem se moraš zanj boriti. V življenju ni nič zastoj. In če se ne boriš, če ne moreš doseči tega, kar hočeš, sam, potem mislim, da si tega niti ne zaslužiš. V življenju se moramo naučiti narediti vse sami. Ne bodo vedno z nami prijatelji, ki nam danes pomagajo. Ali starši, da nas zaščitijo. Nekega dne, in to kmalu, bomo odšli v srednjo šolo. Že letos v bistvu. S prijatelji se ne bomo vsak dan videli v šoli. Potem pa bo nekatere pot vodila na univerzo. Tam bomo spoznali nove ljudi, starši bodo doma na vasi. Spet bomo sami, in če samo čakamo, da naj se vse zgodi samo od sebe, in nič ne naredimo za to, da bi imeli boljše življenje in boljše socialno življenje, potem na kaj čakamo?

Kot se v tem mojem razmišljujočem eseju tudi vidi, jaz vedno povem, kar mislim, in mislim, da zna to tudi včasih biti en velik problem. Družba in mediji tako vplivajo na najstnike, da niti ne vemo za to. Vedno vidimo v reklamah lepa dekleta, ki imajo perfekten obraz in telo. Vedno, ko gremo na različna družbena omrežja, npr. Instagram ali na Facebook, vidimo, da je nekdo dal gor eno novo sliko. Ampak nikoli in nikdar ne pomislimo, da koliko slik je pred tem še ta oseba naredila, koliko časa je iskala obleko, v kateri je videti najlepša. Zaradi tega in zaradi trendov dosti najstnikov misli, da ostali od nas pričakujejo, da imamo 40 kil in vedno 2 kg pudra na obrazu, potem pa še lepo pričesko, katero lahko delamo dve uri. Ampak to ni tako. Zaradi teh stvari veliko najstnikov trpi za manjvrednostnim kompleksom, mislijo, da

se morajo spremeniti, tako v izgledu kot osebnostno. Jaz pravim, da vedno bodi, kakršen si. Tudi takrat, ko ostali pravijo, da si čuden ali neumen.

Torej mislim, da to, kar manjka najstnikom, je samozavest. Vedno se moraš boriti, če hočeš nekaj doseči in vedno moramo biti takšni kot smo, saj življenje je čudovito, polno pozitivnih stvari, samo moramo vedeti rešiti svoje težave brez joka in stoka.